

Núria guaita per la finestra del seu despatx els grups de joves que xerren animats al pati de l'institut. Els uns mengen els seus entrepans i fan bromes. Els altres, els més petits, els de primer cicle d'ESO, juguen a futbol. Pels gestos que exterioritzen, i pels crits, li fan la impressió que juguen massa violentament per al seu gust. A més, li sembla que tot el que està relacionat amb aquest esport és agressiu.

Malgrat que des d'on és no pot veure el bar, pel xivarri que li arriba s'imagina que és ple de gom a gom. Professors i alumnes comparteixen aquest espai durant l'esbarjo, un indret en el qual l'alumnat resta poca estona, la justa per comprar-se les llepolies o l'entrepà.

En general, durant la mitja hora que dura l'esplai, ambdós grups s'ignoren. Ho necessiten per carregar les piles abans de continuar amb la jornada escolar.

Estira el coll alertada per la cridòria d'un grup arrambat a un racó del pati. Estima que amb els seus

crits fan befa d'algú, però la distància li impedeix veure amb claredat l'escena. Reconeix alguns alumnes de quart d'ESO que s'apropen també al grup atrets pels crits, i li fa impressió que està passant una de grossa. Baixa les escales a corre-cuita. Vol saber què succeeix i on són els professors de guàrdia de pati.

Una noia que camina apressadament amb el cap cot xoca amb ella i no alça la mirada quan, amb veu dèbil, murmura una disculpa quasi imperceptible. Malgrat la precipitació amb què es mou, la reconeix. És Aurora, una alumna de quart d'ESO que es va incorporar al centre quan el curs feia unes setmanes que havia començat. Percep que la noia està alterada, que alguna cosa li passa. És a punt de demanar-li què té però prefereix no aturar-se. Té pressa per esbrinar el motiu pel qual s'arremolina el grup d'adolescents sorollosos i cridaners. Quan hi arriba, els alumnes s'han dispersat i l'ambient és, aparentment, de normalitat. Observa que la causa de la tranquil·litat és la presència dels dos professors de guàrdia que parlen amb els xavals.

—Que hi ha res de nou? —demana Núria.

—Res d'important. Estic segur que tramaven alguna malifeta, però en veure'ns arribar la majoria ha alçat el vol —li explica Joan, el professor de física i química que amb veu jovial li comenta l'incident. Li resta importància al fet i tot seguit comença a

narrar-li un reguitzell de trapelleres estudiantils inofensives per fer-li veure que els xavals es divertien, res més.

—No sé què dir-te, hi ha uns quants alumnes de quart amb una actitud que no m'agrada gens.

—Sincerament, Núria, trobe que et preocupes massa, no hi ha cap indici que ens alerte que al centre hi ha problemes de vandalisme o crueltat perpetrat contra cap alumne.

—És possible, Joan, però el curs passat tampoc no ens ho semblava i allò que va passar va ser molt greu. Els professors quedàrem molt malparats davant els pares.

—No cal tampoc dramatitzar. Al meu parer, els pares de Maria exageraren un poc. Crec que en aquest cas també la filla patia problemes psicològics, però els pares no els van voler veure i centraren tota la problemàtica en la sospita que estava essent assetjada pels companys. Tots sabem que entre l'alumnat sempre hi ha hagut episodis de befes i baralles, i tot plegat ens ha dut a ser conscients del tema. I sensibles, també.

—Potser tingues raó, però això no justifica l'agressivitat entre els estudiants ni em deixa més tranquil·la. Crec que parlaré amb el psicòleg. Podríem plantejar-nos la possibilitat de portar a cap algun programa preventiu per treballar la problemàtica de la violència al centre.

—Tu mateixa —assenteix Joan.

Núria sospira inquieta. Aquest és el seu primer curs com a directora del centre i encara no s'hi troba. Ha escoltat massa històries de violència i indisciplina en aquests últims anys com a docent i se sent alarmada. Recorda el cas del curs anterior, quan el centre va ser denunciat per uns pares que acusaren un grup d'alumnes d'assetjar la filla. Les seues reflexions la porten a admetre que tal vegada el professorat incrèdul reaccionà tard i els fets depassaren tots els límits.

El timbre que anuncia la fi de l'esplai la treu de les cavil·lacions que l'anguniegen. Decidida, s'encamina al seu despatx i s'adona que Jaume, l'altre professor de guàrdia, en sentir les paraules «assetjament» i «violència», ha desaparegut molt discretament. Mentre arreplega la carpeta i el material que necessita per a la classe, s'anota mentalment una conversa pendent amb ell.

Irromp a l'aula apressadament i després d'una breu salutació es disposa a esborrar la pissarra. Malgrat el silenci que s'ha generat quan ha entrat, sent algunes rialles contingudes. Tot i que en coneix l'origen, es gira per a comprovar-ho i corroborar així qui són els graciosos de torn.

Es desentén del fet i comença a impartir la classe. Núria és professora de llengua anglesa des de fa vint anys i coneix per experiència les accions i reaccions dels alumnes. Sap que darrere de les rialles sempre hi

ha burxetes que s'han empescat una malifeta i més prompte o més tard la descobrirà.

Cinc minuts després de començar a explicar la lliçó, la porta de l'aula s'obri i entra Aurora. Tot i l'expressió contrariada del seu semblant i els ulls enrogits, seu sense dir res. Núria la mira sorpresa. Malgrat la pressa de la noia per seure, té temps de veure que duu els pantalons banyats pel darrere. S'adona que en mitja hora escassa és la segona vegada que topa amb eixos ulls i, tanmateix, és incapaç d'entendre el missatge que li volen transmetre. No diu res i continua amb les explicacions. Però dirigeix la mirada a una de les autores de les rialles d'un moment abans i comprova que prem amb força els llavis per evitar l'esclat de la riota continguda.

La classe continua sense cap altre incident. Abans d'anar-se'n, Núria mira de cua d'ull Aurora, que roman asseguda amb el cap cabussat en un llibre. Aquesta actitud no la tranquil·litza en absolut; de fet, li remena els replecs de la memòria. Els records s'aboquen agitadament en els àmbits de la consciència, però ella, experta en l'art d'emascarar-los, els foragita amb mestria i surt a corre-cuita de l'institut. Ja a la porta, s'atura a parlar amb el conserge, que la mira amb un somriure ample als llavis. L'home, sempre amable amb ella, li fa alguns comentaris sense transcendència, aconsegueix distreure-la i l'allunya